

ΕΘΑΤΡΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Lonesome West»

Κάποτε στον «Σακάτη του νησιού» στην παραγωγή του ΘΟΚ και σε σκηνοθεσία του Λούκας Βισνιέβσκι συνάντησα τον ΜακΝτόνα όπως τον είχα διαπισθανθεί κάτω από το κέλυφος της σκληρότητας που κάλυπτε τα άλλα ανεβασματα των έργων του. Σ' εκείνη την παράσταση η σκληρότητα ήταν μόνο ένα από τα συστατικά της ολότητας του κόσμου του συγγραφέα, μαζί με τον ποιητικό λυρισμό, την αίσθηση υπαρξιακής μοναξιάς και το σαρκαστικό χιούμορ. Αυτή την ολότητα δεν μπορεί να αναμένει κανείς σ' όλες τις παραγωγές, καθώς η κάθε σκηνοθετική ματιά έχει το δικαίωμα να επικεντρώνεται σε μια από τις πολλές πλευρές του συγγραφικού τρόπου. Ανεβάζοντας το «Lonesome West» στην ΕΘΑΛ η Λέα Μαλένη τοποθετεί το

ύφος της παράστασής της πάνω στον άξονα μεταξύ του κωμικού και τραγικού πόλου, πιο κοντά στην κωμική υπερβολή, επιλέγοντας αυτόν τον δρόμο ως τον πιο σύντομο προς την τραγικότητα. Η σκηνοθετική φόρμουλα ήταν ξεκάθαρη και ολοκληρωμένη και η υποκριτική μανιέρα προέκυπτε και καθοριζόταν απ' αυτήν. Ο κύριος εκφραστής αυτής της αισθητικής έγινε ο Θανάσης Ιωάννου (Κόλμαν), η ικανότητα του οποίου να ακροβατεί στο τεντωμένο σχοινί της υπερβολής χρειαζόταν για να δηλωθεί από την αρχή η σκηνοθετική πρόθεση. Τα δύο αδέρφια Κόννορ είναι δεμένα μεταξύ τους με δεσμά μιζέριας, βίας, μοναξιάς, πνευματικής αναπηρίας, όπως η μάνα και η κόρη στη «Βασίλισσα της ομορφιάς». Έτσι και οι ερμηνευτές των ρόλων αυτών πρέπει να παίζουν ντουέτο. Αλλά παρόλο που ο Αλέξανδρος Παρίσης ήταν «αναγκασμένος» να τοποθετηθεί υφολογικά κοντά στα «άκρα» του Θανάση Ιωάννου, το δικό του υποκριτικό ένστικτο τον υποβοηθούσε να αναμείζει πιο πολλή θλίψη και ανασφάλεια στον δικό του ρόλο του Βαλίν. Το επιλεγμένο ύφος καθόρισε το «μέγεθος» της μορφής του Πάτερ Γουέλς που στην εκδοχή του Βασίλη Χαραλάμπους συρρικνώθηκε σε κωμικό στην ανικανότητά του ν' αντιμετωπίσει τις καταστάσεις και μικρό ανθρωπάκι. Πιστεύω το κείμενο έδινε περιθώρια για μια μεγαλύτερη, τραγικοκωμική (με έμφαση στο πρώτο συνθετικό), πιο συμβολική, πιο ερωτεύσιμη μορφή, όπως τη βλέπει η Γκέρλεν της (πολύ καλής) Μαριάννας Σάντη, ενός Απεσταλμένου που προσπαθεί να πάρει πάνω του της αμαρτίες του Λίντν αλλά αποτυγχάνει παταγωδώς. Ο Εδουάρδος Γεωργίου για άλλη μια φορά αποδεικνύει πως ένα περιγραφικό σκηνικό μπορεί να ομιλεί συμβολικά.